

турския аскеръ, но въ тоя мигъ зловещъ черкезки куршумъ се забилъ право въ широкото му чело. Той се залюлялъ, отворилъ уста да каже нѣщо, но падналъ на гърба си съ лице облѣно въ кръвъ...

Тѣй геройски завършилъ живота си нашиятъ пламененъ войвода и великъ българинъ.

Следъ малко черкезитѣ намѣрили Ботевия трупъ отрѣзали главата, забучили я на върлина и я разнасяли изъ улицитѣ на Вратца. Четата, следъ смъртта на войводата, се разпръснала¹⁾.

„Тозъ който падне въ бой за свобода, той не умира“.

Ботевъ умрѣлъ на 28½ години; ако бѣ доживѣлъ до днесъ, щѣше да бжде старецъ на 77 години. Неговото свѣтло дѣло ще живѣе вѣчно. Всѣка година на 20 май младежитѣ отиватъ да се покланятъ на мѣстото, дето падна пронизанъ отъ куршумъ великиятъ български войвода.

Ще минатъ години, поколѣния нови ще дойдатъ, но името на Ботева никога нѣма да се изличи изъ паметта на ония, които обичатъ рода и отечеството си, за които умрѣ великиятъ бунтовникъ. Защото той самъ бѣ казалъ:

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира: него жалѣятъ
Земя и небо, звѣрь и природа,
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ...

¹⁾ Нашитѣ млади читатели ще намѣрятъ подробно и увлѣкателно описанъ живота на Ботева въ книжката „Хр. Ботевъ“ отъ Н. Начевъ, съвременникъ и съгражданинъ на поета, въ книжарница Чипевъ, София.